

Dia de Rams i resurrecció

L'alliberament avui fa 25 anys de Maria Àngels Feliu va destapar el gran error judicial d'haver-la donat per morta

L'ex-secretari judicial d'Olot publica un llibre sobre el segrest

Feliu va ser alliberada quan Casals i Bassa eren a la presó sospitosos d'haver-la matat

Els investigadors agraeixen a Feliu que mai els hagi retret que l'havien donat per morta

Matinada del 27 de març del 1994. Es produeix la millor notícia. Maria Àngels Feliu, segrestada 492 dies abans, apareix viva en una gasolinera a Lliçà de Vall. Notícia inesperada per als investigadors que va posar en evidència un dels més grans errors judicials de la història recent. La Guàrdia Civil, el fiscal Carles Ganzenmüller i el jutjat d'Olot havien "matat" oficialment Feliu al sumari amb una interlocutòria de processament, dictada paradoxalment el dia dels innocents, contra Joan Casals i Xavier Bassa, dos homes que aquell dia de Rams de l'alliberament de Feliu feia mig any que eren a la presó per "segrest i assassinat".

Vint-i-cinc anys després, el tinent coronel de la unitat central operativa de la Guàrdia Civil (UCO) Jesús García Fustel escriu el que ve a ser una disculpa cap a Maria Àngels Feliu en el pròleg del llibre Olot. Crònica d'un segrest que acaba de publicar Jacinto Vicente, que va ser secretari del jutjat d'Olot. "El meu ofici m'ha donat oportunitat de conèixer la capacitat humana de supervivència, però el que ella (Maria Àngels) va haver de suportar va superar tots els límits, i inclús va haver de patir la pressió psicològica de saber que els que havíem de rescatar-la la donàvem per morta", exposa Fustel, que va ser un dels investigadors del cas durant anys. Fustel, que va rebre la notícia de l'alliberament estant de vacances a Còrdova, admet que la seva sorpresa va ser majúscula perquè no preveien la possibilitat que Maria Àngels fos viva. Fustel va acabar les vacances i encara va tardar uns dies a conèixer personalment la dona a qui ara mostra la seva admiració a través del pròleg del llibre. Després, amb els anys, es va guanyar el motiu de l'home que mai dorm per la seva persistència a trobar el rastre dels segrestadors. Els va poder arrestar el 1999, quan es va destapar que hi havia implicats policies locals d'Olot.

Miguel Gómez Alarcón, ara coronel a la reserva, llavors comandant, dormia aquella matinada de Rams del 1994 quan el va despertar el telèfon. Era algú de la seva unitat. "Ha aparegut Maria Àngels Feliu, em van etzibar. I jo vaig fer la pregunta obligada: 'morta'?", recorda Alarcón, que també admet que després de 492 dies no comptava que fos viva. Alarcón va sortir de casa tan de pressa com va poder i va anar a la caserna de Navas, on els guàrdies de trànsit havien traslladat la dona malgirbada que havien trobat a Lliçà de Vall. Als guàrdies els havia costat creure que aquella dona embolicada amb una manta bruta que prenia una Coca-Cola era Feliu. No es van convèncer que eren davant la farmacèutica segrestada fins que ella els va recitar el seu DNI de memòria. Des de la caserna, Alarcón va acompanyar Feliu a l'hospital de Sant Pau, on ella es va poder dutxar després d'un any i mig i li van fer un primer reconeixement mèdic. I després, el comandant va viatjar amb ella fins a casa seva a Olot i recorda que tenia moltes ganes de xerrar i explicar l'odissea que havia patit. "Una memòria impressionat que ens va ajudar molt", exposa Alarcón, que remarca la bondat i educació de Feliu, que mai els va fer cap retret per haver-la donat per morta. Alarcón encara ara guarda el jersei groc que duia el dia que va acompanyar Feliu a casa aquell 27 de març i que al 1999 quan va fer la compareixença per explicar la detenció dels segrestadors li va servir per definir-se a ell mateix com "l'home del jersei groc" que estava al costat de Maria Àngels el dia que la van alliberar. Del 1994 al 1999 també va guardar la caixa de Moët Chandon que la família Feliu va regalar-los per

l'alliberament. No van voler tastar el xampany ni brindar fins que van haver arrestat els segrestadors. Van esperar cinc anys.

Aquella nit de Rams del 1994 també va rebre amb sorpresa descomunal la notícia el llavors governador civil Pere Navarro, un altre càrrec aferrat a la tesi del segrest i assassinat que els havia venut el confident Francisco Evangelista. 25 anys després, Navarro, ara director general de la DGT, admet que “no va ser una operació brillant ni de la Guàrdia Civil ni del jutjat”. “A mi me la van donar per morta. Em deien: un dia algú irà a caçar bolets o espàrrecs i trobarà uns ossos”, es lamenta ara Navarro, que va tardar dos dies a emetre un comunicat oficial davant la sorpresa de l'alliberament. “Bé està el que bé acaba”, va concloure, evitant mencionar els errors del procediment i que tenien dos homes empresonats per assassinat.

Qui no es va estranyar que Maria Àngels aparegués viva va ser Carles Monguilod, que acabaria essent l'advocat de Feliu, i que es va assabentar de la notícia a casa per la televisió. Monguilod, en aquells moments, ja coneixia la família Feliu i havia captat que els germans i els pares confiaven que Maria Àngels era viva. De fet la família Feliu, a través de les seves aparicions públiques i als missatges que enviaven a través d'anuncis o comunicats demanant un contacte amb els segrestadors denotaven que lluitaven per alliberar Maria Àngels i que d'alguna manera havien obtingut una prova de vida. Havien obtingut, correctament, per exemple, els noms, Netol i Pimpirimpauxa, que li deien a casa afectuosament a Maria Àngels Feliu quan era petita. També els van fer arribar correctament una fórmula d'un medicament que ella preparava a un familiar. Respostes que només podia donar ella. Un altre error que va abocar la Guàrdia Civil a pensar en la mort de la segrestada va ser l'anàlisi que el seu departament d'acústica va fer a la cinta que els Feliu van rebre. Una veu de dona demanava que paguessin, que allò era un segrest de debò. Els perits van concloure que la veu era d'una impostora i la Guàrdia Civil va atribuir-la a María Ángeles Mariño, la dona de Casals. La lògica policial: si van suplantar la víctima era perquè ella era morta. No van valorar el testimoni de la mare de Maria Àngels, que va reconèixer la veu de la seva filla encara que parlés en castellà. El 27 de març quan Maria Àngels va arribar a casa va confirmar que qui tenia raó era la seva mare. El missatge l'havia enregistrat ella obligada pels segrestadors.

Quins contactes exactes van tenir els Feliu amb els segrestadors és un secret que ni la Guàrdia Civil ni el jutjat van poder copsar, però podrien estar vinculats amb la intervenció de Control Risk, l'empresa britànica especialista en segrestos a escala mundial que va contractar la família Feliu. Una empresa atrinxerada en la discreció i el secretisme de la seva missió que no es va deixar veure. “Eren invisibles”, afirma Jacinto Vicente, que mai va poder contactar de cap manera amb cap agent de la firma. Fustel i Alarcón asseguren que tampoc els van veure mai, els misteriosos agents de Control Risk. L'únic que va rebre la visita d'un home amb jaqueta creuada, camisa i mocador a la solapa i accent anglès que se li va presentar com a agent de Control Risk va ser Pere Navarro. “Era la imatge exacta del 007, un personatge de pel·lícula”, relata Navarro, que no en recorda el nom ni el va veure més.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 27-03-2019, Pàgina 20

-El Punt Avui. Nacional 27-03-2019, Pàgina 20

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/punt-divers/article/4-divers/1577376-dia-de-rams-i-resurreccio.html>